

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
ЧОВЕКЪТ С ТЕРМОМЕТЪРА

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

*На нашата гара един работник се разболя,
пристигна докторът, сложи му термометър и
го забрави, замина си с дрезината, а болният тъй
сй и остана с термометъра.*

Рабкор 1212

1

Докторът беше капнал. Пристигна на гарата, прегледа пет души с гастрит. На единия предписа хлебна сода — три пъти на ден по чаена лъжичка сода, и на другия сода три пъти на ден по половин чаена лъжичка, на третия — веднъж дневно по четвърт чаена лъжичка, на четвъртия и петия за разнообразие през ден по лъжичка, шестият си беше счупил крака, двама страдаха от ревматизъм, един — от запад жената на стрелочника се оплакваше, че ѝ се присънвали покойници, на двама не им бяха дали помощ по болест, пътна работничка неочаквано беше родила...

С една дума, като дойде време да се качи на дрезина в главата на доктора се въртеше само едно: „Време е за зелевата чорба, направо съм капнал...“

Хубаво, ама дотичаха да кажат, че човек се е разболял. Докторът само тихо изпъшка и хукна при болния.

— Та-ака. Покажи си езика, гълъбе. Лош ти е езикът! Кога се разболя? На 13-ти? 15-и?... А, на 16-и... Добре, тоест лошо... На колко си? Тоест исках да попитам: коремът боли ли те? А, не те боли?... Боли те?... Тук боли ли?

— О-ох...

— Чакай, чакай, не викай. А тук?...

— Ох-ох-ох...

— Чакайте, не викайте.

— Дрезината е готова — чу се иззад вратата.

— Ей сега, минутка... Глава боли ли те?... Кога те заболя? Тоест исках да попитам: кърши ли те в кръста?... Аха! Ами колената?... Да ти видя коляното. Смъкни ботуша де!

— Аз миналата година...

— А тази?... Така... А следващата?... Уф, по дяволите, исках да попитам: а по-миналата?... Селъodka няма да ядеш! Разкопчай ризата. Вземи термометъра. И гледай да не го счупиш. Служебен е.

— Дрезината чака!

— Сега, сега, сега!... Само да напиша рецептата. Инфлуенца имаш, чичо. Ще ти дам три дена отпуска. Как ти е презимето? Тоест исках да попитам: женен ли си? Ерген? Пол?... Уф, по дяволите, тоест исках да попитам: застрахован ли си?

— Дрезината чака!

— Ей сега! Вземи рецептата. Ще пиеш прахчетата. По едно прахче. Селъодка няма да ядеш! Е, довиждане.

— Покорно ви благодаря!

— Дрезината...

— Да, да, да... Ида, ида, ида...

2

След три дена в дома на доктора.

— Маня, да си видяла къде съм дянал термометъра?

— На бюрото е.

— Това е моят. Служебният къде е, с черното калъфче? Дявол знае, загубил съм го, изглежда! Загубил съм го, ама кой знае къде. Ще трябва да купя.

3

След пет дена на гарата седеше човек в куртка с подутина под лявата мишница и разказваше:

— Отличен доктор. Направо — забележителен доктор. Пък бърз — като мълния! Хврък, хврък... А сега — вика — си изплезе езика, че като ме бутна с пръст в корема — премалях. За всичко ме разпита, кога, как... за касата бележка ми написа — за четири рубли и педесе.

— Добре де, излекува ли те? Сигурно капки ти е дал. Той едни чудодейни капки има...

— Не бе, там е работата я, без капки. С термометър. Земи, тоя термометър — ми вика — носи го колкото си щеш, вика, само да не го строшиш, че е служебен.

— Без пари?

— И копейка не ми взе за термометъра. От застрахасата е термометърът.

— И ние сме добре. На Петюков му сложиха порцеланов зъб, пак бесплатно.

— Та помага ли термометърът?

— Нали ти казвам, веднага ми мина. Не можех да си изправя гърба. А с термометъра още на другия ден ми поолекна. Главата и тя цели две седмици ме боля: стане ли вечер, и в темето сякаш свредел ми забиват... А сега, с термометъра, вече нищо ми няма!

— Докъде стигна науката!

— Само дето е много неудобно за работа. Ама аз вече го измислих. Вързах го с бинт за подмишницата и той си трае там, кучият му син.

— Дай ми го да го понося.

— Брей, много си бил хитър!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.